

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8448/2025
16.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради утврђења својине и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 18/25 од 27.02.2025. године, у седници одржаној 16.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 18/25 од 27.02.2025. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 18/25 од 27.02.2025. године и пресуда Основног суда у Новом Саду П 334/24 од 07.11.2024. године, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев којим је тражено обавезивање туженог да тужилци исплати преко износа од 140.040,00 динара до 417.929,39 динара са законском затезном каматом на тај износ почев од 07.11.2024. године до исплате; да се утврди да је тужени Град Нови Сад стекао право својине преко 268/49640 до 80/4964 делова на парцели број .. КО Руменка укупне површине 2487 м² и да се тужилца обавезе да трпи да се тужени са тим делом права упише код надлежне Службе за катастар непокретности након правноснажности пресуде и одређује се да свака странка сноси своје парничне трошкове.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 18/25 од 27.02.2025. године у преосталом делу.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 334/24 од 07.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужилци исплати 417.929,39 динара са законском

затезном каматом од 07.11.2024. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужени стекао право својине у 80/4964 делова на парцели број .. КО Руменка укупне површине 2487 м², уписане код РГЗ СКН Нови Сад 2, те да је тужила дужна трпети да се тужени са тим правом упише код надлежне Службе за катастар непокретности након правноснажности пресуде. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужили накнади парничне трошкове од 184.123,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 18/25 од 27.02.2025. године, делимично је усвојена, а делимично одбијена жалба туженог и првостепена пресуда преиначена у делу о трошковима поступка, тако што је одбијен захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 184.123,00 динара од правноснажности до извршности пресуде, а у преосталом усвајајућем делу првостепена пресуда је потврђена. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против усвајајућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи по члану 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 404. ЗПП, Врховни суд је утврдио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији због потребе уједначавања судске праксе, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао побијану пресуду донету у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија делимично основана.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је сувласник 80/4964 делова спорне парцеле број .. површине 2487 м² у КО Руменка, по намени њива 3. класе, која представља земљиште у грађевинском подручју. Према планској документацији туженог која је донета након 2010. године, парцела је у целости намењена за јавну саобраћајну површину, регулацију Улице ..., а фактички је приведена планираној намени у површини од 833 м², који део за јавни саобраћај користи неограничен број људи. Преостали део парцеле ограђен је, функционално га користе власници суседних грађевинских парцела на којима постоје објекти и није приведен планираној намени. Идеални део тужиле на делу парцеле који је фактички приведен планираној намени представља 268/49640 делова и површину од 13,43 м². Тржишна вредност 1 м² земљишта ове парцеле је 10.427,38 динара, што за површину од 40,08 м² колико износи припадност тужиле на целој парцели представља 417.929,39 динара.

Нижестепени судови на основу члана 58. Устава Републике Србије налазе да тужили припада новчана накнада за сувласничку припадност на спорној парцели и да се на том делу има уписати јавна својина туженог Града Новог Сада, с обзиром да је тужила због планских аката које је донела тужена локална самоуправа током четрнаест година ограничена у праву својине. Пошто је изостало покретање поступка

експропријације дошло је до нарушавања правичне равнотеже између јавног и приватног интереса.

По становишту Врховног суда, погрешно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев за део парцеле који се налази у фактичкој власти трећих лица у оквиру оградањених поседа. У преосталом делу материјално право је правилно примењено.

Одредбама члана 58. Устава Републике Србије јемчи се мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона (став 1.); право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне (став 2.); законом се може ограничити начин коришћења имовине (став 3.).

Према члану 3. Закона о основама својинскоправних односа, власник има право да своју ствар држи, да је користи и њоме располаже, у границама одређеним законом (став 1.); свако је дужан да се уздржава од повреде права својине другог лица (став 2.). По одредбама члана 14. став 1. и 2. тог закона наведена права припадају и сувласницима.

Према Закону о јавној својини („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 153/20), добрима у општој употреби у јавној својини, у смислу овог Закона, сматрају се оне ствари које су због своје природе намењене коришћењу свих и које су као такве одређене законом (јавни путеви... улице, тргови, јавни паркови...) (члан 10. став 2); добра у општој употреби су у својини Републике Србије, изузев државних путева другог реда, која су у својини аутономне покрајине на чијој се територији налазе, као и изузев некатегорисаних путева, општинских путева и улица (који нису део ауто-пута или државног пута I и II реда) и тргова и јавних паркова, који су у својини јединица локалних самоуправа на чијој територији се налазе (члан 10. став 10.).

У конкретном случају разјашњено је да је тужена локална самоуправа доношењем планских аката почев од 2010. године целу спорну парцелу број .. површине 2487 м² предвидела за јавну саобраћајну површину, али да је планираној намени фактички приведена површина од 833 м², пошто преостали део парцеле користе власници суседних грађевинских парцела у оквиру оградањеног поседа. Према уделу тужиље на целој парцели, фактички приведени део планираној намени представља 268/49640 делова и површину од 13,43 м², чија је тржишна вредност (10.427,38 динара/1 м²) укупно 140.040,00 динара. Са полазиштем на релевантно материјално право, у овом делу нижестепени судови су тужбени захтев правилно усвојили, пошто део непокретности планиран за јавну површину фактички користи неограничен број трећих лица и не постоји могућност да се поново успоставе права која јој припадају као сувласнику ствари.

Међутим, преко наведеног дела тужбени захтев није основан из разлога што утврђене чињенице не воде закључку да постоји узрочно-последична веза између планске активности туженог, на којој тужиља чињенично заснива захтев за исплату и постојећег фактичког стања на лицу места. Из утврђених чињеница у поступку не следи да је као последица планске активности туженог тужиља лишена својине, односно ограничен у овом праву на реалном делу непокретности у поседу трећих лица. Следи да тужени не стоји у материјалноправном односу са тужиљом и тужбени захтев

је због недостатка пасивне легитимације у овом делу одбијен као неоснован, а нижестепене одлуке преиначене у том делу.

Имајући у виду да је тужени дао повода вођењу парнице, али и да је тужиља постигла успех у спору са мањим делом постављеног захтева, на основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 2. и 154. ЗПП, одлучено је да свака странка сноси своје парничне трошкове и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Одлука у ставовима другом и трећем изреке донета је применом одредби чланова 416. став 1. и 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**